

Bűncselekményeket azonosítottak

Másfél hónap alatt több mint 40 ezer lej értékben róttak ki pénzbírságot

● Közel 50 ezer alkalommal vizsgáloztak magánszemélyeknél, és több mint 200 vállalkozásnál tartottak ellenőrzéseket a hatóságok a járványhelyzet súlyosbodása, azaz szeptember eleje óta. A járvány visszaszorítása érdekében hozott intézkedések megszegéséért több mint 40 ezer lej értékben róttak ki pénzbírságot.

ISZLAI KATALIN

Számos előírás van érvényben a koronavírus-járvány megfékezése érdekében, ilyen például a maszkviselés, a távolságtartás vagy a rendezvényeken való részvétel korlátozása. A hasonló rendelkezések tiszteletben tartását a rendőrség ellenőrzi, a járványhelyzet súlyosbodása óta pedig számos kihágást azonosítottak. Gheorghe Filip, a Hargita Megyei Rendőr-főkapitányság szóvivője bocsátotta rendelkezésünkre a szeptember elseje és október 18-a között jegyzett adatokat.

Mint kiderült, az említett időszakban 49 531 alkalommal ellen-

őriztek természetes személyeket (magánszemélyeket) Hargita megyében, közülük 12 578-an otthoni elkülönítésben, 20 797-en pedig házi karanténban voltak, és egyes személyeknél több alkalommal is vizsgáloztak. Emellett 238 gazdasági egységnél és 853 személyszállítási eszközön tartottak ellenőrzéseket. A vizsgálatok során két bűncselekményt azonosítottak a betegségek legyőzésének megőrzésében. Olyan esetekről van szó, amikor tudván, hogy koronavírusal fertőzöttek, az illetők elhagyták otthonukat, és közösségbe mentek, veszélyeztetve ezzel embertársaikat. Emellett 287 kihágást jegyeztek, ezek egy részéért pénzbírságot róttak ki, másokat figyelmeztetésben részesítettek. A kihágások túlnyomó többségében a maszk viselésének elmulasztá-

sa volt jellemző, de azonosítottak öt olyan kereskedelmi egységet is, ahol a járványügyi szabályok megszegésével tartottak rendezvé-

nyeket, illetve 32 olyan magánszemélyt, aki szabályellenesen vett részt ezeken. A kiszabott pénzbírságok összértéke 42 750 lej.

Maszkot viselő utasok az egyik városi buszjáraton. Betartott szabályok

▲ FOTÓ: JAKAB MÓNICA

● JEGYZET

KOZÁN ISTVÁN

Bizalmatlanság

Ez a beszélgetés is a manapság megszokott forgatókönyv alapján alakult: a társaság egy része a vakcina mellett érvelt, a többiek pedig az oltóanyag ellen szólaltak fel. Úgy tűnt, esély sincs arra, hogy közleljenek az álláspontok.

Mindenki a maga érveit hozta fel: „nyáron hol volt a vírus?”; „de hát tele vannak a kórházak”; „oltottak is halnak meg”; „az oltás lehet az egyetlen megoldás”; „az influenzáról miért nincs szó mostanában?”; „a cukorbetegségével még legalább tíz évet élhetett volna”; „ami meg van írva, az ellen úgysem lehet tenni”. Tómondatokban beszéltek, zsigerből utasították el a felhozott érveket – igaz, tisztelték egymást annyira, hogy egyetlen alkalommal sem emelték fel hangjukat. A téma és a beszélgetés ritmusa azt sejtette, hogy ebből a képzeletbeli gödörből biza-biza nem lesz kiút, sőt még mélyebbre ásnak.

Aztán történt valami. Egyikük azt kérdezte: „mivel magyarázható az, hogy Nyugat-Európa minden országában a felnőttek legalább hetven százaléka beoltotta

magát”. A válasza nem kellett sokat várni: Nyugaton azért ilyen magas az átoltottság, mert ott bíznak az egészségügyben, a „sanepidben” (népegészségügyben), a politikusokban és egyáltalán az állami szervezetben. Innentől kezdve sorjázta az itthon átélt esetek: elszennvedett orvosi műhibák, egészségügyi szolgáltatókért hosszas sorban állások, állami intézményeknél – polgármesteri hivataloknál, pénzügyi igazgatóságokon, rendőrségen, gáz- és villanyszolgáltatóknál – megtapasztalt megaláztatások.

Harminc év kínlódása, vergődése állt össze a felsorolt sztorikban, amelyek mind-mind arról szóltak, hogy az egyénnek hogyan kellett megalázkodnia, behódolnia, meghunyászkodnia az állam helyi csinovnyikjai előtt. Történetek, amelyekben egy pont közös: a kisembert minden alkalommal rendreutasítják, lekezelik, lenézik. Mindeközben senkit nem érdekel, hogy mit gondol az egyén, senki nem kérdezi meg, hogy mit szeretne az állampolgár.

A főlé- és alárendelt viszony csúcsra járatásának pillanatában „érkezik” meg a koronavírus-világjárvány, az állam azonban furcsa helyzetbe kerül, mivel ezúttal nem utasíthat, nem kötelezhet (az Európai Unió nem engedi), mindössze egyet tehet: kér. Arra kér, hogy a kisember menjen szépen és oltassa be magát a vírus ellen. Többek között az a miniszterelnök kéri mindezt,

aki még akkor is kapaszkodik a bársonyszékébe, miután kiderült róla, hogy évekként csalt, lopott és hazudott az Egyesült Államokban. Vagy azok a népegészségügyi igazgatók állnak ki az oltás fontossága mellett, akiknek beosztottjai a vírusos időszak előtt még arról voltak hírhedtek országszerte, hogy ellenőrzéseik alkalmával a legtöbb esetben úgy bírságoltak, hogy lehetőséget sem adtak a hibák kiküszöbölésére. A pálfordulás, a szép beszéd, a kérés érthető módon nem hat. Az állampolgár – hiába érzi egyre közelebb a veszélyt – úgy dönt, hogy elutasít. Neki ugyanis most jött el az ideje, hogy éreztesse, eleve van mindenből, ami állami – és neki van igaza.

„Hogyan is bízhatnánk – mondja a társaság egyik tagja –, amikor egyik napról a másikra többszörösére emelik a gáz árát, ami ismét a fogyasztót üti tarkón, és ez ellen semmit sem tesz az éppen szétesett kormány.” Az állam aközben is magára hagyta az állampolgárát, amikor a leginkább együttérzést, erőt, irányt és magabiztosságot kellene mutatnia. Ebben a nehéz helyzetben ismét bebizonyosodott, hogy csak magunkra számíthatunk; a beszélgetés is ezzel a megállapítással zárult.

Nos, mi vár ránk? Az állam feladata állampolgárai bizalmának visszaszerzése, utóbbiaknak pedig az, hogy esélyt adjanak minderre. A kérdés már csak az, hogy késő-e mindez, vagy maradt még némi időnk.